

НА НИВІ ДОБРА І СВІТЛА

Зарубіжна література – предмет цікавий і багатогранний. Знання літератури народів світу розширює кругозір молоді, разом з тим вона занурюється в культуру, звичаї, історію і неповторну самобутність тієї чи іншої країни.

Сучасне життя розвивається бурхливими темпами, тому відбулися вагомі зміни у системі освіти. Вчитель, навіть найталановитіший, уже не може бути єдиним джерелом інформації. Тому настала необхідність переходу від «передачі знань» до «навчання вчитися», «навчати жити». Сучасному студенту не так треба подати тему, як навчити осмислювати та аналізувати її. Вкрай необхідним стає вміння мислити гнучко, динамічно, адаптувати своє мислення до інших людей, бути толерантним і сприйнятливим.

На жаль, освітній процес сьогодні відбувається за умов воєнної агресії, у період окупації окремих територій нашої держави, за часів, коли окремі навчальні заклади не відкрилися або працюють у незвичному режимі. І наші діти вже чітко засвоїли, що «град» та «смерч» – це не природні явища,

а спеціальні ракети, які знищують все живе на своєму шляху і приносять горе і сльози.

Сьогодні у кожного в Україні свій фронт... У педагогів він проходить в навчальних аудиторіях. І поле битви викладача – боротьба за просвітлені душі студентів. Справжній педагог може не тільки чогось навчити, а й своїм словом і щоденною працею подарувати віру і надію, посіяти у душах наших вихованців добро та світло, душевний спокій і мир! Отож, викладач сьогодні – це «воїн світла та добра»!

А викладач мови і літератури – тим більше! Його місія – відкрити студенту шлях до прекрасного, через твори мистецтва наповнити його духом свободи та силою любові, переконати, що справжнє добро та світло завжди перемагають, навіть в найтяжчі часи, в період найважчих випробувань. Завданням викладача-словесника завжди

було просвітити та збагатити культурою своїх студентів.

Перед собою ставлю завдання: будувати заняття, спрямовані на підтримку і розвиток творчої особистості з метою подальшої адаптації її у соціумі, готовністю самостійно встановлювати істину, приймати рішення і аргументовано захищати свою життєву позицію.

Будьмо відвертими, чи не думав хтось із вас часом: «А для чого потрібна ця література? Чи справді її необхідно не лише читати, а й вивчати?». На ці запитання відповіді дають по-різному. Дехто вважає, що читають художні твори лише тому, що це цікаво.

Справді, є чимало книжок, від яких неможливо відірватися. Однак більшість людей читає художню літературу не лише тому, що це захоплює. Література ще й збагачує найрізноманітнішими знаннями, вона є своєрідним джерелом інформації про людину, її внутрішній світ, про історію, природу, Всесвіт.

На заняттях по зарубіжній літературі ми бачимо, як видатні письменники, знавці людських душ (Ф.Стендаль,

Ф.Достоевський, Л.Толстой, М.Булгаков, Е.Хемінгуей), показали нам людину в радості, щасті, любові, горі, стражданнях і муках. Митці показали, якою вона є і якою може бути. Іноді здається, що ми і без письменника добре все знаємо. Але це не так, люди надзвичайно складні й непередбачувані. Тому на шляху пізнання великою помічницею для кожного з нас стане художня література. Вона покаже нам розмаїття людських стосунків і характерів.

Читаючи, ми навчаємось любити одних героїв і засуджувати інших. Нам ніколи не доведеться повторити життєвий шлях літературних героїв. Але вони допомагають осягнути духовні й моральні цінності людей. Ми вчимося краще розуміти не тільки близьких, друзів, але й самих себе. Саме ця обставина спонукає нас читати і вивчати художню літературу – ми вчимося розпізнавати людей, робити свій моральний вибір, особливо в сучасних суспільних умовах.

*Яна Смоляр,
викладач Бобринецького коледжу
ім. В.Порика Білоцерківського НАУ*